

Dogodki po širnem svetu

Pomlad se budi

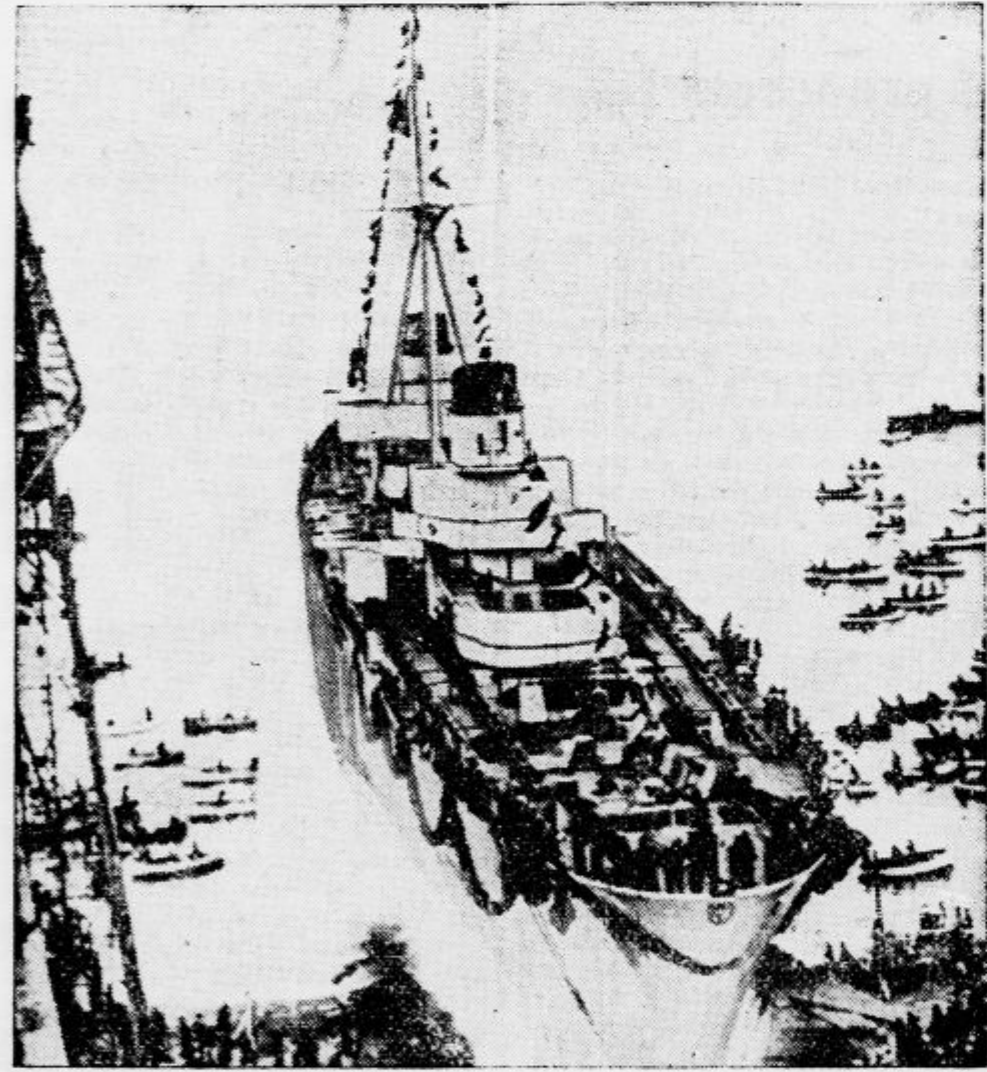
Pogled na Square St. Pierre na pariškem Montmartru

Letalska nesreča pri Toulousu

Te dni se je ponesrečilo letalo za prevažanje potnikov v bližini Toulousa. Dva potnika, ki sta se pripeljala čez Pireneje, sta se ubila

Vsi govorijo o miru

Im se oborožujejo za vojno. Na sliki vidimo novo italijansko križarko »Eugenio Savoia«

ke, prosila, naj ga puste domov. Doma si je spet malo opomogel in nato sta prodala pohištvo z vso kuhinjsko posodo vred, da bi vnovič spravila skupaj denar za njegovo pot. Nekaj sem mu poslal tudi jaz, da se je v resnici lahko odpeljal, a z vlakom je prišel komaj do Kranja, ko je spet ves denar zapil. Takrat pa ga je bilo tako sram, da si ni upal več domov. Peš se je odpravil v Francijo, ženo pa je s tremi malimi pustil doma s tridesetimi dinarji denarja, brez stanovanja, brez vsega.

Potem so tekale stvari, kakor so pač morale teči. Po tistem, ko se je napotil z doma, ni bilo o Petru Mlinarju ne duha ne sluha. A ko sem se nekega lepega dne — bilo je to proti koncu junija 1925, dobro leto potem, ko sem prišel v Francijo — vrnil iz tovarne domov, sem na svoje največje presenečenje našel na svojem stanovanju — njegovo ženo z otroki. Ona je vsa zbita od dolge poti spala v moji postelji, kjer ji je gospodinja postlala, otroci pa so prav tako spali okrog nje, kakor so vedeli in znali. Kar sapa mi je zaprlo, ko sem tako na lepem našel v sobi celo družino, a nisem izdal svoje zadrege. Videl sem, da je Polono tako vzelo, da je še komaj živa, pa sem jo povabil s seboj v gostilno, nad katero sem stanoval, in sem ji naročil dva konjaka drugega za drugim, da si malo opomore.

— Kje imate pa kovčge? jo vprašam nato. Saj menda niste prav vsega prodali?

— Ah, se ona razjoče pred menoj. Ne morete si misliti, kako sem nesrečna. Zazovila sem se v Pariz, saj nisem vedela ne kod ne kako. Nekakšne babnice so se

vozile z menoj. V naglici sem se morala preseliti na drug vlak, pa so mi obljubile, da bodo prtljago spravile za menoj. Saj nisem mogla sama prenesti otrok in še dveh košar. A ko je vlak potegnil, sem videla, da sem osleparjena.

Poslal sem Polono počivat, jaz pa sem se v gostilni zmenil za sobo, ki je bila nasproti moji, da spravim nesrečno žensko in njene otročiče pod streho, dokler ne najdemo moza. Gospodinja pri tej priliki seveda ni opustila ujedlive pripombe, češ, ali je to moja »madamne«. V nerodni zadregi sem ji povedal, da ni, in sem s težavo spravil skrpaj, da je samo nekakšna daljna sorodnica, ki bo počakala tu svoje ga moza.

Zvečer se je Polona z otroki preselila v svojo sobo, ki je bila kakor nalašč opremljena za družino. Na srečo je bil prav tedaj plačilni dan, tako da sem lahko nakupil najpotrebnejšega živeža. Toda Polona je takoj po svojem prihodu obležala, in ko sem pripeljal zdravnika, je ugotovil, da je bolna od lakote in da se je prejela suha jetika. Mene samega je bilo v dno duše sram, kakor da bi bila šla zdravnikova diagnoza na moj rovaš. Vzel sem recept in tekel v lekarno po zdravila. Tako je žena ležala teden dni, gospodinja ji je stregla, jaz pa sem kakor prejšnje čase hodil na šibt.

Medtem smo na vse strani poizvedovali, kam bi se bil neki pogreznil Peter Mlinar. A dognali smo le toliko, da je v resnici prišel v Francijo, da je bil nekaj časa v Merlebachu — približno tako daleč od mene, kakor je od Ljubljane do Beograda — kjer je delal tudi njegov polbrat, a da je

Stroge odredbe za neplačevanje alimentov

V ruskih otroških zavetiščah je 6,2 milijona otrok, katerih očetje so bili obsojeni na plačevanje alimentov — toda premnogo teh očetov se za svoje denarne dolžnosti ni brigalo. Sedaj bo tega konec, kajti vlada je izdala strogo odredbo, da je vse očetje, ki ne plačujejo, postaviti pod obtožbo in izterjati od njih vse do zadnje pare. Razen izterjatve so jim določene kazni do dveh let. Člani stranke in višji uradniki, ki bi se ne pokorili, naj se izključijo oziroma požejejo iz službe.

Hotel za otroke

V Curihu so otvorili prvi hotel, ki je namenjen samo majhnim otrokom. Hotel, ki se imenuje Baby-Hotel »Tupf« (Pega), leži sredi zelenega vrta. Vsak otrok bo imel svojo sobo, jedilna dvorana je steklena veranda, družabna dvorana pa seveda — igralna dvorana. Vsa opravila je bila na obisk Nemčije. Karta je predstavljala Nemčijo, toda Alzacija — Lorena je bila na njej naslikana z isto barvo, dočim je imela Francija drugo barvo. Tudi meje proti zapadni Češki in Avstriji so bile bolj ali manj zabrisane. Mimoidoči so seveda kmalu opazili ta svojeverstni zemljevid in nastala je rabuka. Na zahtevo policije je moral potniški urad karto seveda odstraniti.

Nemci ne mislijo na revanžo

Pred pariškim potniškim uradom nemških državnih železnic so nastale te dni bučne demonstracije, ki jih je policija s težavo ukrotila. Povod za te demonstracije je dala karta v izložbenem oknu, ki je vabila na obisk Nemčije. Karta je predstavljala Nemčijo, toda Alzacija — Lorena je bila na njej naslikana z isto barvo, dočim je imela Francija drugo barvo. Tudi meje proti zapadni Češki in Avstriji so bile bolj ali manj zabrisane. Mimoidoči so seveda kmalu opazili ta svojeverstni zemljevid in nastala je rabuka. Na zahtevo policije je moral potniški urad karto seveda odstraniti.

Sportni doktorji

Hamburška univerza je sklenila priznati študij telesnih vežb kot znanstveno stroko ter podeljevati iz tega predmeta doktorsko diplomu z odgovarjajočim naslovom. Sportni učitelji bodo delali doktorske skušnje na filozofski fakulteti. Na univerzi v Lipskem imajo nekaj podobnega že od l. 1934, ko je dobil prof. Altröck pravico obravnavati telesne vežbe kot znanost. Vsak sportni učitelj, ki bo hotel doktorirati iz svojega predmeta, bo moral poleg tega prestati skušnjo še iz dveh stranskih predmetov, za katere se zahteva univerzitetni študij.

Neobičajna ribiška sreča

Neki pariški list poroča o nenavadni ribiški sreči trgovca Jacquesa Herberta. Mož je strasten privrženec ribarjenja ter prebije vsak prost trenutek na nabrežju Seine. Navlavljal pa je v osmih letih svoje ribiške prakse 500 čevljev. Herbert se pritožuje, da plava v Seini več zavrženega obuvala kakor rib.

Tudi Angleži grade stratosferno letalo

Londonški listi poročajo, da je angleško ministristvo za letalstvo že pred mesecem izdalo naročilo za zgradnjo enokrovnega stratosfernega letala. Gradnja bo trajala 18 mesecev.

Nepravilno zdravljenje povzročilo dve smrti

V Nyiregyhazi na Madžarskem je neki zdravnik zdravil tri majhne otroke proti nekim glivicam s strupeno snovjo. Dal jim je sukcesivno samo 5 centigramov, a je vendar zadostovalo, da sta dva umrla, stanje tretjega pa je brezupno. Na Madžarskem je v zadnjem času to že drugi primer, da je zdravnik z nepravilno dozajico strupenih lečil povzročil smrt otrok.

Oceanografski muzej ob Rokavskem prelivu

Francoski listi poročajo, da bodo v juniju v Dinardu ob Rokavskem prelivu otvorili oceanografski muzej. Te otvoritve se udeležijo tudi številni raziskovalci iz inozemstva. Muzej bo obsegal predvsem zbirke, ki se bodo nanašale na Rokavski preliv in Atlantski ocean.

— Ali vam ta dva, ki sta vam ostala, nista dovolj?

In ko je Polona odkimala, se je nasmešnil še enkrat:

— Jaz jih imam pa sam preveč doma. In če imate res tako radi otroke, vam enega prinesem.

Tako je potekel ta dan, ki pomeni zame pričetek najlepšega življenja in največje pogube obnem. Polona je jokala brez konca in kraja, jaz pa sem jo tolažil, kakor sem vedel in znal.

— Vaših solz, Polona, vendar ne bomo mogli kuhati, sem jo skušal spraviti v dobro voljo. Bo pa že treba kaj dejati v ločene.

In sem polagoma sam začel pripravljati ogenj in posodo za večerjo.

— Kaj zato, če je Mlinar šel. In zastran Petrika si nikar ne delajte sivih las. Ko se bo Mlinar naveličal in unesel, ga bo že sam pripeljal nazaj. Boste videli, še kako skesan vas bo prišel prositi oproščenja in kako dober vam še bo.

Nikdar mi on ne bo več dober, je razjarjena odvrnila ona. Rajši se danes obeim za lastne lase.

— Le počasi, počasi, sem prigovarjal jaz. Človek pride s človekom zmerom skup. Stala je pri štedilniku in pripravljala večerjo, jaz pa sem sedel na svojem običajnem mestu in s prsti bobnal po mizi. In še danes ne vem, odkod sem vzel takšne besede — zakaj dotlej mi še nikdar nič podobnega ni prišlo na misel — ko sem dejal:

— Škoda res, da niste rajši moja žena. Ali bi mene hoteli za moža?

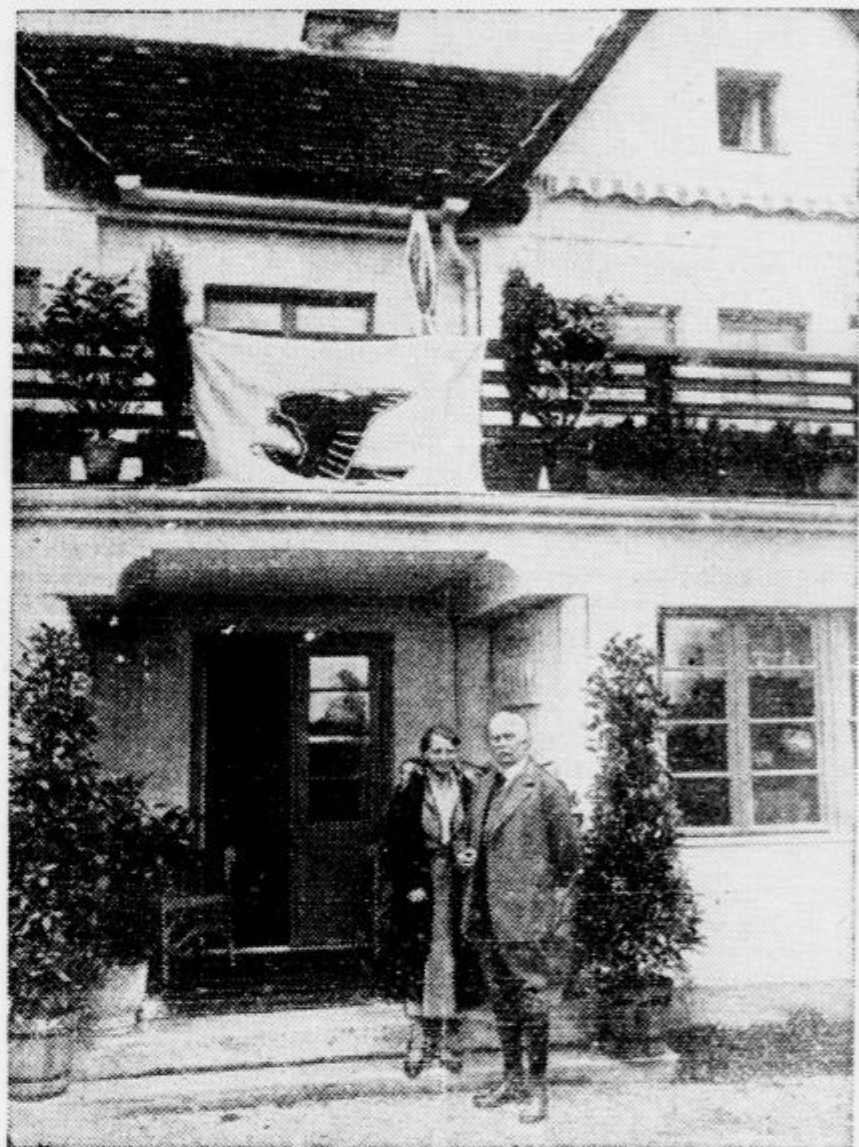
Vrgla je žlico iz rok, padla pred me na

Gloucesterski vojvoda zopet doma

Angleški kralj Jurij V. in kraljica Mary sta te dni prisrčno sprejela svojega tretjega sina, Gloucesterskega vojvodo, ki se je vrnil s potovanja okoli sveta v London. Veličanstvi vidimo pri sprejemu vojvode na Viktorijinem kolodvoru

Sedemdesetletnica generala Ludendorffa

Nemški general Ludendorff je te dni obhajal 70-letnico rojstva. Nemčija je proslavila ta dogodek z vsem priznanjem, kljub temu pa je general odklonil spravo s Hitlerjem in njegovim režimom. Na sliki vidimo jubilarca z ženo pred hišo v Tutzingu

Izgubljena stava za ogromen sod vina

V kletah grofa Esterhazyja stoji eden največjih sodov na svetu, ki je zdaj že več ko 135 let star. Leta 1802. je bil tedanji grof Esterhazy povabil nekoliko Angležev na lov na fazane. Gostom se je tako dobro godilo, da so postali precej obsejstni. Neki večer so se norčevali iz grofa, češ, da nima kdove koliko fazanov v svojih loviščih in so trdili, da je njihova lovška gorečnost večja kakor je številu njegovih fazanov. Beseda je dala besedo in naposled so sklenili stavo, za katero je grof stavil pogoj: »Ako se mojim angleškim gostom posreči, da postrele v 14 dneh vse fazane v mojih loviščih, se zavzemem, da pošljem vse postreljene fazane pečene v dar kraljevemu lovskemu klubu v Londonu. Ako pa bo po 14 dneh še kaj fazanov v mojih loviščih, morajo gospodje dati narediti vinski sod, ki bo držal petkrat toliko litrov, kolikor bo fazanov, ki bodo še živi ostali.« Angleži so v 14 dneh ustrelili 2150 fazanov, vendar so izgubili stavo. Sod, ki so ga potem dali izdelati, je bil tako ogromen, da je bil od 1802 samo trikrat napolnjen, nazadnje l. 1857. L. 1809. so se polnega lotili vojak nekega polka, ki se je imel bojevati zoper Napoleona. Ampak posledice samovoljnega pitja iztega sode so bile take, da je bil ves polk tri dni tako nadelan, da je bil nesposoben za vsako uporabo.

Revija vojne mornarice Ob proslavi angleškega kralja

Med številnimi prireditvami, ki se bodo poleti vršile ob proslavi 25-letnice vladanja angleškega kralja, bosta tudi dve prireditvi na vodi: revija vojne mornarice in slavlje na Temzi. Velike revije dne 16. julija se bo udeležilo nad sto ladij vseh vrst, in sicer 50 ladij od domačega brodograja, 20 iz rezerve in kakih 35 ladij od sredozemskega brodograja. Število ladij pa bo dokaj manjše kakor pri zadnjih dveh velikih revijah l. 1911. in 1914. Ko se je 1911. vršilo kronanje kralje, se je revije udeležilo 165 ladij. L. 1914. pa malone še enkrat toliko ko letos. Tudi glede vrst ladij bo letošnja prireditev dokaj skromnejša. L. 1911. je bilo navzočih 32 bojnih ladij l. vrste in 25 oklopnih križark, 1914. 59 bojnih ladij in 55 križark. Letos pa bo samo 10 bojnih ladij in križark. Prireditve na Temzi se bo vršila 10. maja ponoči. Priglasilo se je zelo veliko število udeležencev, toda vodilni klubi so odobrili samo udeležbo 100 jaht, motornih čolnov in drugih manjših ladij, zmed njimi bodo: kraljeva barka, poseben čoln angleške admiraltete, rešilni čoln Narodne pomorske reševalne družbe, ladja Rdečega križa itd.

Točno plačuj »Jutro« naročnino Varuj svojem zavarovalnino

kolena in zajokala, tako da so tudi meni solze stopile v oči.

— Sam Bog govori iz vas, je rekla čez čas. Usmilite se me, saj vidite vso mojo siročino. Žena in mati vam bom, dokler bom živeča.

Vse je prišlo preveč iznenada, da bi bilo zadosti močan. Vstal sem in stopil pri vratom. Planila je za menoj, da mi zastavi pot.

— Saj se vrnem takoj, sem dejal in odšel.

Stopil sem na cesto in sem brez vsakega cilja hodil sme in tja, kakor da bi bil kaj izgubil. Kmalu je prišla za menoj in me vlekla nazaj.

— Ali vam je že žal vaših besed?

— Ne, sem odvrnil. Kako bi mi moglo biti žal. Kam naj vas v resnici dam? Doma nimate, da bi vas poslal nazaj, za delo ste prebiki, da bi vas spravil v tovarno. Saj vam v resnici ne kaže nič drugega, kakor da ostanete z menoj.

In pri tem je ostalo.

A komaj sem se tako izročil valovom novega življenja, me je začela moriti skrb, kako bom preživel razmeroma veliko družino, ki sem jo tako na lepem dobil. V tovarni sem imel po 2 franka 50 centimov na uro, osem ur sem delal na dan, in če sem odračunal prispevke za bolniško blagajno in za neugodni fond, mi je bilo kaj lahko jasno, da s tem denarjem ni bilo mogoče dolgo živeti. Gledal sem srečne ožene tovariše, ki so imeli stanovanje in kurjavo od tovarne pa še doklade za otroke in ženo. Na ta način je človek že lahko izhajal. Ah, če bi mogel jaz svoje zadeve tako urediti, sem si mislil in sem

